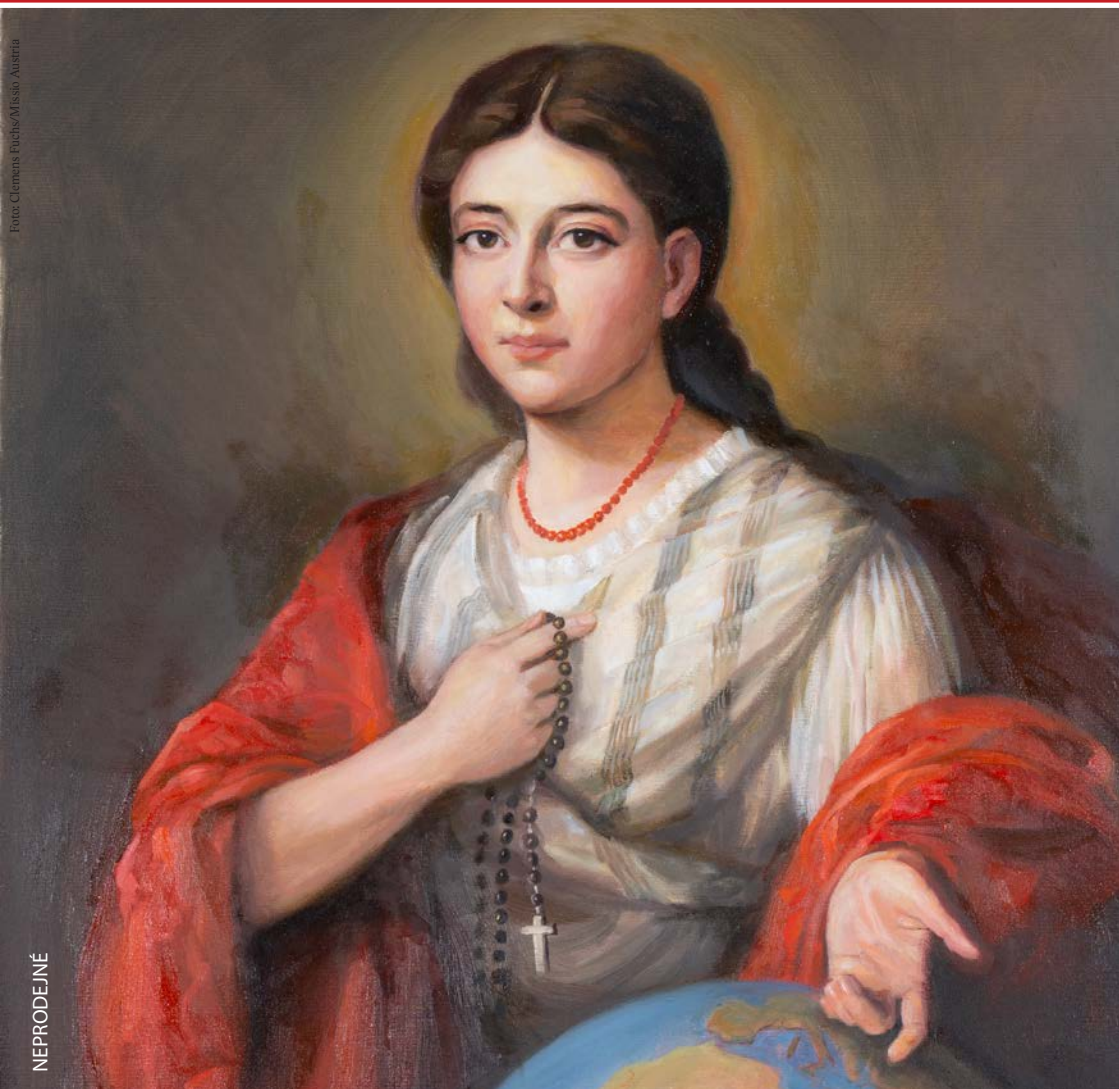

Misijní zpravodaj

Foto: Clemens Fuchs/Missio Austria

NEPRODEJNÉ

TÉMA ČÍSLA: **BLAHOSLAVENÁ PAULINE JARICOT**

2022 / **31**

6 Co zmůže či nezmůže laická žena v církvi?

23 Zázrak na přímluvu Pauline Jaricot

7 Příběh mého života – úryvky z deníku

28 Setkání CEME 2022

Modlitba za Ukrajinu

Dobrý a milosrdný Bože,

Ty jsi náš nebeský Otec,
dokonale nás znáš a miluješ.
Proto se s důvěrou odevzdáváme
do Tvých rukou.

Prosíme Tě za mírové řešení
složité situace na Ukrajině.

Prosíme Tě za světové státníky,
aby stáli na straně dobra
a našli sílu k vzájemné dohodě a usmíření.
Prosíme Tě také za všechny oběti válek,
sirotky, vdovy a uprchlíky.
Obejmi je svou něžnou náručí.
Dej, ať kolem sebe šíříme pokoj,
nejsme jeden druhému lhostejní
a dokážeme si navzájem odpouštět.
O to prosíme
skrze našeho Pána Ježíše Krista,
který s tebou v jednotě Ducha Svatého
žije a kraluje po všechny věky věků.
Amen

Zdroj: ČBK a www.modlitba.cz

Milí přátelé misíí,

v letošním roce si připomínáme 100 let od povýšení prvních tří Misijních děl na papežská Piem XI. v jeho Motu proprio Romanorum Pontificum zveřejněným 3. května 1922 a zároveň 160. výročí úmrtí Pauline Jaricot, zakladatelky Papežského misijního díla šíření víry a Živého růžence. Další radostí pro PMD je **blahořečení Pauline Jaricot 22. května v Lyonu**. Proto jsme se rozhodli značnou část jarního čísla Misijního zpravodaje věnovat právě její osobnosti. Ne náhodou tak činíme v době, kdy se veřejná diskuze věnuje mimo jiné roli ženy v církvi, a uvědomujeme si, že je stále nedostatečná a opomíjená. Osud Pauline nám však ukazuje, že si Bůh pro své záměry v každé době bez ohledu na společenskou atmosféru najde svědka víry.

Pauline Jaricot se narodila na samém konci 18. století do bohaté rodiny lyonského textilního továrníka. Po nečekaném úrazu a následném uzdravení se rozhodla zasvětit Bohu, pomáhat chudým a podporovat misie.

3. května 1822 tak bylo v Lyonu oficiálně založeno Sdružení šíření víry. Přesně o sto let později, 3. května 1922, udělil papež Pius XI. dílu papežský status a potvrdil jeho misijního ducha a službu univerzální církvi.

Co vás tedy v tomto čísle čeká? Fiktivní rozhovor s Pauline připravila Monika Schwarzer-Beig z Missio Austria. Dozvíte se v něm, co asi prožívala, jak organizovala své aktivity na podporu dělníků a chudých obecně a něco víc o smyslu Živého růžence. Nad duchovní rolí ženy v církvi se zamýšlí sestra Angelika Pintířová. Dále přinášíme výňatky z duchovního deníku, který si jako mladá Pauline vedla. Nemůžeme opomenout ani reflexi našich současníků, a proto jsme se zeptali diecézních ředitelů Papežských misijních děl, co oceňují na osobnosti Pauline oni. Informujeme také o zázraku uzdravení tříleté holčičky Mayline, který byl připsán přímlově ctihodné Pauline Jaricot a právě on dovršil dlouhou cestu procesu jejího blahořečení. Představíme také nové misijní materiály a přineseme informaci o jarním evropském setkání pracovníků PMDD ve Švýcarsku.

Ač nám doba přináší nové výzvy, o kterých bychom si mysleli, že už je nezažijeme, pevně věříme v Boží prozřetelnost, která nás dokáže provést bouří nejistot, a ukončí zbytečné krveprolití na Ukrajině i jinde ve světě.

K tomu vám všem žehnám

Leoš Halbrštát

Kdo v Bohu věří, není zklamán

V roce 2012, u příležitosti 150. výročí úmrtí zakladatelky Papežského misijního díla šíření víry a Společenství Živého růžence Pauline Jaricot, připravili v Rakousku tematickou přílohu věnovanou její osobnosti. Součástí byl i fiktivní rozhovor s Pauline, který připravila Monika Schwarzer-Beig z Missio Austria. Rozhovor přetiskujeme s jejím laskavým svolením.

● **Pauline, jako velmi mladá jste se odhodlala plně obětovat Bohu. Proč jste se nestala řeholnicí?**

Život řádové sestry zasvěcený Bohu mě nikdy nepřitahoval. Moje víra byla příliš slabá na to, abych byla schopna dosáhnout této plnosti života. Často jsem se účastnila slavnosti eucharistie. Velmi brzy jsem pocítila, že moje povolání do kláštera nevede. Věděla jsem, že Ježíše musím následovat jinou cestou. Proto jsem se rozhodla žít jako zasvěcená žena.

● **Zorganizovala jste sbírku „Každý týden jeden sou“ s cílem podpořit misie, a tato aktivita byla mimořádně efektivní. Jak jste přišla na tento nápad?**

Jednoho večera, když moji rodiče hráli známou karetní hru Whist, jsem seděla v rohu u ohně a v jeho plamenech jsem hledala řešení, jak podpořit misie. Bylo mi jasné, že v prostředí, ve kterém žiji, nebude těžké najít podobně smýšlející, kteří by každý týden darovali jeden sou* pro šíření víry.

Vybírala jsem tedy mezi svými známými ty nejschopnější: byli to lidé, kteří se těšili velké důvěře a vážnosti. Každý z nich měl představit skupině o deseti členech. Začátky byly samozřejmě namáhavé, ale brzy pro tuto myšlenku zahořelo mnoho významných lidí. Začala se rychle šířit a přibývalo stále více dárců. Dokázali jsme vybrat hodně peněz na misie.

● **Udržovala jste stálý kontakt se skupinami dárců?**

Tři roky jsem podporovala horlivost mých přátel. Informovala jsem je o tom, co mi napsal můj bratr ve svých dopisech. Působil jako misijní kněz v Asii a měl pro nás mnoho napínavých informací. Tyto dopisy byly současně prvními „Letopisy Díla šíření víry“, něco jako Zpravodaj o misiích.

● **Začínala jste s živým růžencem na stejném principu jako je týdenní sou?**

Ano, jen namísto skupin o deseti členech jsme vytvořili patnáctičlenné skupiny. Každý z těchto patnácti se zavázal modlit se každý den jeden desátek růžence a rozjímat nad ním. Takto se každodenně pomodlí každá skupina celý radostný, slavný i bolestný růženec. Mezitím přibýval růženec světla, naše skupiny musí mít tedy nově dvacet členů.

● **Jak se pak živý růženec rozvíjel dále?**

Skupiny rychle vznikaly v Itálii, ve Švýcarsku, Belgii, Anglii a v zemích na americkém kontinentu. Živý růženec se modlí také lidé na indickém poloostrově a v Kanadě. Nyní směřujeme své úsilí do afrických zemí. Slyšela jsem, že v Kolumbii se tato iniciativa šíří tak rychle, že je téměř nemožné vyčísřit počet všech členů.

● **Živý růženec jste chtěla nasadit jako lék proti morálnímu úpadku. Bojovala jste ale i za sociální potřeby lidí.**

Hledali jsme hlavně lék proti nemorálnostem a frustraci, které se šířily mezi širokými vrstvami obyvatel Francie 19. století. Bylo především nutné vrátit pracujícím jejich lidskou

a křesťanskou důstojnost. Osvobodit je od otrocké práce bez nároku na přestávku v práci. Zpřístupnit jim radost rodinného života a důvěru a naději víry. K tomu potřebovali také pracovní přestávky a dovolenou.

● **Pro vás evangelizace jde ruku v ruce se zlepšením pracovních podmínek?**

Sociální nemocí, kterou Francie trpěla, byla neuvěřitelně špatná situace velkého počtu pracujících. Chtěla jsem to zlepšit a jako lék na rány jim nabídnout evangelium naděje a bratrské společenství křesťanů. Musíme začít společně nést naše břímě a modlit se za sebe navzájem.

Papežská misijní díla v Rakousku si u příležitosti beatifikace nechala vyrobit dřevěnou sochu Pauline. Zdroj: Missio Austria

● **Z ghetta do společenství křesťanů a lepšího života. Ale jak?**

Viděla jsem například možnost vybudovat zařízení, ve kterém by lidé vykonávali nějakou regulovanou práci za spravedlivý plat. Jsem přesvědčena, že v tomto zařízení by si otcové rodin znovu našli čas pro své děti a umožnili by jim dobré vzdělání. Byli by hrdí na svou práci a na dílo svých rukou. Z toho by neprofitovali jen oni, ale i jejich ženy a děti.

● **Váš projekt začal v továrně v Rustreleu v departementu Vacluse. Nedostatek zkušeností a důvěřivá povaha vás ale přivedly k ekonomickému krachu. Osoby, které jste považovala za své přátele, vás podvedly.**

Byla to Boží vůle. Bůh si přál vystavit mou dobrou vůli velmi bolestné zkoušce. Moje cesta byla poseta pády, které souvisely také s mou nezkušeností. Během tohoto projektu jsem narazila na mnoho překážek. Ale tu a tam jsem cítila takovou motivaci, až jsem si myslela, že tyto nesčetné překážky a hněv lidí na můj projekt nemohou být výsledkem jen lidí. I když jsem konec svého života musela strávit kvůli podvodům v chudobinci, jsem za tuto zkušenost vděčná.

● **Máte nějaké tajemství, které vás inspirovalo k práci a díky němuž jste nepropadala zoufalství?**

Věřila jsem hlasu víry, který ke mně promlouval hluboko v mém srdci a skrze ústa mnoha lidí. Kdo doufá v Boha, nebude zklamán. Propadla jsem skrz obrovskou bouři. Důvěřovala jsem Pánu. Naděje je jako korek, který nemůže zůstat pod vodou. Přenesla mě přes všechny nepříznivé osudy. A Bůh mé dílo požehnal.

Připravila Monika Schwarzer-Beig, z němčiny přeložila: Ing. Irena Němcová

**Sou byla drobná mince tehdejší francouzské měny. Jedna francouzská libra sestávala z 20 sous.*

Co zmůže či nezmůže laická žena v církvi?

V letošním roce si připomínáme několikero výročí, která se vztahují k počátkům Papežských misijních děl. Jejich vznik se podobá toku řeky. I ta nejmohutnější totiž začíná malinkým pramínkem daleko od hluku civilizace. Tady jím byl podnět mladé ženy Pauline-Marie Jaricot.

Narodila se 22. července 1799 ve francouzském Lyonu, tedy deset let po Velké francouzské revoluci. Ve svém rodném domě byla také pokřtěna. Dětství prožila v bohaté rodině textilního továrníka. Ve třinácti

letech přijala svátost biřmování a 1. svatého přijímání. O dva roky později byla Pauline podle tehdejšího zvyku uvedena do společnosti. A protože byla hezká, milovala život a módu, odložila víru, ve které byla vychována, a užívala si víru světa.

Brzy na to však následovaly bolestné události – Pauline nešťastně upadla, následně ji postihla vážná nemoc a krátce na to také zemřela její matka. V roce 1816 se však ze své nemoci uzdravila a odevzdala se Panně Marii. Jedno postní kázání abbého Würtzte jí vrhlo ostré světlo na její dosavadní život.

V 17 letech se rozhodla zasvětit Bohu jako panna ve světě. V Lyonu navštěvovala nemocné a založila společenství Těch, kteří konají nápravu. Jeho členové pomáhali chudým a Pauline posílala finanční pomoc misiím v Číně. Později navrhla, aby štedří dělníci přispívali na misie drobným penízkiem týdně. Svůj plán představila abbému Würtzovi a ten jí ho schválil. 3. května 1822 bylo v Lyonu oficiálně založeno Sdružení šíření víry. Přesně o sto let později, 3. května 1922, udělil papež Pius XI. dílu papežský status a potvrdil jeho misijního ducha a službu univerzální církvi.

Po smrti abbého Würtzte, o kterého se v jeho těžké nemoci starala, Pauline založila Živý růženec a dílo Dobré knihy. Také ji napadlo založit Nebeskou banku, která dělníkům poskytovala výhodné půjčky. Později, když sama opět vážně onemocněla, přišla s nápadem založit neřeholní komunitu Mariiných dcer. Ty se věnovaly charitativní práci. Společenství živého růžence bylo slavnostně schváleno v roce 1832. Pauline z podílu dědictví koupila loretánský dům jako jeho centrum a přestěhovaly se sem i Mariiny dcery.

Pauline myslela i na pracující v továrně. Jednu takovou sama provozovala – s byty pro rodiny, kaplí a školou. Uvěřila ale nesprávným lidem, a tak ztratila svůj majetek a do konce života zůstala v dlužích a chudobě. Pauline zemřela sama a finančně zruinovaná. Těm, kteří ji podvedli, odpustila, a jediný přítel, který jí zůstal, byl Bůh. Před jeho tvář odešla 9. ledna 1862.

V roce 1926 začal proces jejího blahorečení. Roku 1963 uznal její hrdinské ctnosti papež Jan XXIII. a 26. května 2020 byl uznán záznak na její přímluvu. 22. května 2022 ji papež František prohlásil za blahoslavenou.

Pauline je inspirací pro „obyčejné“ laiky v církvi. Ten, kdo se rozhodne nechat se vést Duchem svatým, může zažít zklamání i prohry na tomto světě, ale také zasít semeno a pak se po staletí dívat z nebe na veliký strom, jenž dává odpočinout ptákům ve větvích a lidem ve svém stínu a všechny živí svými plody.

Angelika Pintířová
diecézní ředitelka pražské arcidiecéze

Příběh mého života

Z duchovního deníku Pauline Jaricot

Pauline na přání svého duchovního otce P. Würtze, vikáře farnosti Saint-Nizier v Lyonu, mezi svým 17. až 20. rokem napsala Příběh mého života. Měla si „znovu přečíst svůj život“ a uvědomit si silné okamžiky své existence, rozpoznat Boží působení ve svém životě a zároveň pochopit působení Božího Ducha. Píše ho tedy prakticky na začátku svého bohatého života, ale už se v něm odráží hloubka jeho vztahu k Bohu i podstatné momenty jejího povolání.

Deník tvoří čtyři sešity, jejichž obsah původně vůbec nebyl určen ke zveřejnění. Otcí Würtzovi měl sloužit jen k tomu, aby Pauline lépe pochopil. Ona sama na sebe pohlížela velmi přísně, čtenář proto musí být k jejímu pohledu shovívavý. Původní rukopis se sice ztratil, ale k dispozici nám naštěstí zůstala jeho hodnověrná kopie, stejně jako další Paulininy texty, které napsala v pozdějších letech. Díky nim můžeme nahlédnout do nitra a mystiky této obdivuhodné osobnosti.

V češtině díla Pauline Jaricot zatím nejsou běžně dostupná. Úryvky z jejího deníku přebíráme ze slovenského vydání, které v roce 2016 vydalo Dominikánske mariánske centrum v Košicích, jenž českým Papežským misijním dílům před časem zdarma věnovalo tři výtisky této knihy.

První sešit o mém životě, jehož autorkou jsem já sama

Do vínku mi byla dána bujná fantazie, povrchní duch, prudká a lenivá povaha. Dokázala jsem svou pozornost věnovat pouze jedné věci a neměla jsem schopnost udržet v čemkoliv rovnováhu. Kvůli mé přirozené lehkovážnosti a nedostatku úsudku mě dokázaly rychle svést náhlé popudy, proto jsem víc než kdokoli jiný trpěla potřebou Boží ochrany před chybami a bezbožnostmi. Měla jsem obě ruce levé, nic jsem nedovedla do zdárného konce. Neuměla jsem se otáčet v domácnosti, byla jsem ve všem pomalá a snadno jsem se nechala ovládnout

hněvem, žárlivostí, pýchou, marnivostí. Nevynikala jsem inteligencí, odhodlaností ani rozumným uvažováním, nerozuměla jsem ani nejjednodušším, banálním vědám, nebyla jsem obdařena vědomostmi, ale sebelásky jsem měla dost.

Bůh mi však dal dobré a tvárné srdce, které se dokázalo zapálit pro zbožnost. Vytesal do něj lásku ke svým příkázáním a k pokání. Ne, nenarodila jsem se, abych milovala tento svět a všechny tvory v něm. Moje duše byla příliš

vznětlivá a ve svých náklonostech příliš mnohostranně orientovaná na to, aby se připoutala k pomíjivému. Nedokázala sloužit dvěma pánům najednou. Jakmile mé srdce začalo bít pro tento svět, utichlo pro Pána. Ubohé srdce! Kdybys bylo následovalo první popud, kdyby ses nebylo tak neopatrně navázalo na první romantickou osobu, kdyby tvoje zvědavost nebyla chtěla být svědkem světských, vášnivých projevů mezi dvěma lidmi opilými nebezpečnými city, nemuselo by ses teď červenat při myšlence na to, že jsi, byť jen na okamžik, přestalo milovat Ježíše Krista! Ubohé srdce! Kdybys bylo zbožňovalo jen Boha, nebylo bys ztratilo ty nejkrásnější roky tak daleko od Jeho srdce! Bylo jsi stvořeno jen pro Něj, a i když tě Jeho láska upozornila na všechny milosti a kroky ke svatosti, ty jsi je nevyužilo! Nevěrné srdce, dost bylo tvých slabostí, už ti nechci vládnout. Už nechci být tvou paní. Poslouchej jen svého Stvořitele. (...)

Byla jsem velmi pošetílá. Moje lehkomyšlnost mi způsobovala mnoho těžkostí. Když jsem se

přemísťovala po domě, stávalo se mi, že jsem narazila do nábytku, který mi stál v cestě. Ostrá bolest vyvolala v mém srdci zuřivou bouři. Jako prudká řeka, jejíž tok je nutné zastavit, se mě zmocnil hněv. Mlátila jsem do stěn, vyvracela předměty okolo sebe, zkrátka, dělala jsem hlouposti. Jindy mi podobné stavy přivodili moji kamarádi. Byla jsem k nim nepřijemná, slovně jsem je urážela, někdy jsem je dokonce udeřila. Nutno však říct, že pokud byl můj hněv namířen proti někomu konkrétnímu, nikdy jsem neulehala ke spánku, aniž bych se ze všech sil nepokusila o smíření. Tento zvyk pramenil z mého útlého dětství. Na nikoho jsem se nedokázala dlouho zlobit. (...).

Pokud jsem však v důsledku svojí rozvernosti urazila Boha, o odpuštění jsem mohla prosit jen jeho, což znamenalo, že jsem netušila, zda mi opravdu odpustil, a do mého srdce se vkrádal neklid. Jakmile mě hněv opustil, a já si sáhla do svědomí, nabyla jsem přesvědčení, že jsem ve stavu smrtelného hříchu a Ježíš z mého srdce odešel. Moje duše posmutněla,

0 hlubokém přátelství mezi Pauline a otcem Vianneyem

Žili na stejném místě, ve stejné době a oba byli obdařeni velkou vírou. Nijak nás tedy nepřekvapí, že se tito dva potkali na zemi, a brzy se jejich jména setkají také v litaniích ke všem svatým.

Poprvé se otec Jean Maria Vianney setkal s Pauline Jaricot v roce 1816. Tehdy sedmnáctiletá Pauline byla dcerou bohatého lyonského obchodníka s hedvábím. Její otec často zval na oběd kněze z blízkého okolí, a tak se jednou dostavil také farář z Écully (blízké lyonské předměstí) i se svým třicetiletým kaplanem, otcem Vianneyem.

Během tohoto setkání mu Pauline vyprávěla o tom, jak u nich v nedávné době

žebrali Milosrdní bratři (bratři svatého Jana z Boha) pro své nemocné. Tito bratři jí vyprávěli o jedné mladé mučednici, za níž chodilo mnoho lidí, neboť dělala zázraky. V Římě prý byly právě objeveny její ostatky. Jmenuje se Filoména. Otec Vianney rovněž velmi uctíval římské prvomučedníky, a proto diskuze, které mezi nimi probíhaly, daly vzniknout hlubokému duchovnímu přátelství.

V roce 1821 se otec Vianney stal farářem v Arsu, ale vztah s rodinou Jaricot, zvláště s Pauline, i nadále udržoval. Když byla jeho farnost ve finanční tísní, neváhal je požádat o finanční podporu. Když ho Pauline v Arsu navštívila, pozvuzoval ji, aby pokračovala v charitativních činnostech.

protože jsem si myslela, že jsem si Boha zne-
přátelila. Toho využil nepřítel. Pustil se do
mého přesvědčování, že je zbytečné se tolik
zabývat svým chováním, protože i navzdor-
y veškerému úsilí jsem byla jen neposlušné
dítě, které opustil jeho vlastní otec. Tímto
směrem se ubíraly moje zkormoucené úvahy
ve chvílích, kdy jsem se nechala strhnout po-
pudlivostí své povahy.

Pokud jsem se lehkovázně vzdálila od svých
úkolů, nepřítel dělal vše proto, aby mě odloučil
od svátostí. Využíval příležitosti, kdy mi licho-
til tento svět, aby můj vztah s Bohem ochladl.
Mého srdce se zmocňovala marnivost. Pokaždé,
když jsem měla přistoupit ke zpovědi ane-
bo k Božímu stolu, jsem cítila nevoli a odklá-
dala jsem to vždy o další týden.

Zmítaly mnou protichůdné nálady: touha po
dobré zpovědi a po přijímání, snaha odstranit
svoje nedostatky, nechuť zpytovat své svědomí,
ostrážitost vůči špatnému chování či od-
mítání světských lákadel.

Pokaždé, když jsem porazila Ďábla i sebe
samu, jsem však šla na zpověď s úmyslem už
nikdy neurazit Boha, upřímně litujíc, že jsem
mu byla nevěrná. Toužila jsem začít psát no-
vou stránku našeho vztahu, toužila jsem ho
přijmout a už nikdy se od něj neodloučit. Nej-
víc jsem se obávala svatokrádeže, přijímání ve
stavu, kdy ho nejsem hodna. (...)

Chci mladým říct, že jakmile se přestanou
starat o svou blízkost s Ježíšem, vystavují se
obrovskému nebezpečí. Spravedliví i hříšní-
ci se musí neustále modlit k dobrému Pánu.
Jedni proto, že modlitba upevňuje pouta lás-
ky, druzí proto, že potřebují čas na pokání,
aby zastavili ďábelské síly, získali milost a ne-
opevnili se ve stavu Boží nemilosti. Pokud si
Pán dává s odpuštěním načas, nečiní tak pro-
to, aby hříšníkovi jeho chyba připadala o to
víc bolestná. Koná tak proto, aby ho přiměl
k modlitbě, k neustálé modlitbě, v níž obje-
ví kajicnou milost a prostředky k tomu, aby
našel před Boží tvář rozhrěšení v osobě jeho
kněze. (...)

Relikvie svaté Filomény v Arsu

Při jedné ze svých návštěv mu Pauline dokon-
ce věnovala relikvii svaté Filomény, což byl
dárek, který otce Vianneye naplnil skutečnou
radostí. A protože počty těch, kdo putovali
do malé vesničky Ars, neustále rostly, skrom-
ný farář se rozhodl vystavit relikvii v kostele
a přisuzoval jí vše mimořádné a neobvyklé, co
se ve farnosti stalo.

V roce 1834 věnovala Pauline faráři arskému
malou schránku na ostatky se soškou sv. Filo-
mény, kterou si dovezla z pouti do italského
Mugnana. Svatý Jean Maria Vianney ji umís-
til ve svém pokoji. Když v roce 1857 pokoj vy-
hořel, plameny se zastavily právě před tímto
relikviářem.

Svatý Jean Maria Vianney vyobrazený na vitráži >

Modlete se, modlete se bez ustání. Modlitba má schopnost zvítězit nad všemi nebezpečími, triumfuje nad všemi nepřáteli, vyhrává všechny bitvy. Čím víc se budete modlit, tím víc budete milovat svého Boha, a tím méně na vás budou mít dosah lákadla Ďábla, světa a těla. I když navzdory opatrnosti upadnete do pokušení, Bůh ve vás vzbudí blahodárnou hrůzu a z vašeho srdce vymaže první náznaky vašich vášní, a tak se postará, aby vaše chyby nebyly vážné. Zastaví vás na okraji propasti. Dá vám poznat vaše slabosti a svou dobrotu. Vaše bída vás neodradí, ale vašimi modlitbami se promění v silný důvod, proč být Bohu ještě věrnější a proč mu ještě více důvěřovat. Modlete se k Marii, ať za vás oroduje u Ježíše, to je cesta do nebe. Mnozí obyvatelé nebeského Sionu za svoji spásu vděčí modlitbě, protože jen díky ní našli sílu přemoci sebe samé.

Na tomto místě bych se chtěla vrátit k nešťastnému období, kdy jsem se přestávala modlit a moje snahy líbit se Bohu utichaly, protože jsem se mylně domnívala, že jsem

přišla o jeho lásku, a že o svou spásu se mi stačí postarat až těsně před další zpovědí. Jak jsem už naznačila, Ďábel se radoval, že mě trápí a uvádí do zmatku, a neomezoval se jen na to, že jsem se kvůli jeho zlomyslnému působení styděla a bála se předstoupit před Pánovu tvář v obavě, že nejsem ve stavu milosti. Jeho útoky se stupňovaly a moje kroky byly čím dál více nejisté. Zmítala jsem se ve víru vášní. (...)

Dospělí lidé se v mé přítomnosti nerozpakovali mluvit o všech aspektech manželství a já jsem čile vnímala všechny na první pohled nevinné poznámky, které směřovaly k srdci dívky, a které ve mně zanechaly stopy. Propadla jsem absurdní myšlence, že být mladou automaticky znamená pocítovat silnou náklonnost k jiné bytosti. Tím, že jsem neustále poslouchala něco o vášních, začaly mi připadat úplně přirozené. Ačkoliv se mé srdce ještě na nikoho neupnulo, bylo připraveno zapálit se pro první objekt, který mu připadal být hodný mé lásky, čímž jsem se ještě více bránila myšlence jít ke

Zahřejte spíše mou ubohou duši několika jiskřičkami víry a naděje

V březnu roku 1859 Pauline Jaricot ve svých 59 letech naposledy přijela za svým přítelem do Arsu. Dorazila k němu promrzlá na kost a farář hned běžel zapálit v krbu. Když Pauline viděla, jak se mu to nedaří, řekla mu: „*Pane farář, nesnažte se čelit zimě, jsem na ni zvyklá. Zahřejte spíše mou ubohou duši několika jiskřičkami víry a naděje.*“ Když odcházela, daroval jí farář malý dřevěný křížek, aby s ním mohla rozjímat nad bolestnými tajemstvími, a požehnal jí. To bylo jejich poslední setkání.

Jean Maria Vianney zemřel 4. srpna 1859 a Pauline Jaricot o tři roky později, 9. ledna 1862, ve věku 62 let. Jeden z nich se stal svatým patronem kněží, druhá se brzo stane blahoslavenou patronkou aktivních laiků.

Z francouzských materiálů připravila Bc. Ludmila Terezie Soukalová

Zařízení pokoje v rodném domě Pauline, který je v Lyonu přístupný návštěvníkům.

zpovědi. Tuto zaslepenost jsem si zasloužila, Bože, protože jsem nehledala tvoji milost! Kdybych bývala byla odpověděla na tvoje pozvání, kdybych více bývala byla přijímala tvoje drahé Tělo a tvou vzácnou Krev, kdyby bývalo bylo tvoje srdce častěji v mém srdci, byla bych dříve pochopila, že jen ty sám můžeš zaplnit jeho prázdnotu, vyplnit jeho zahálčivost a napravit vrtkavost jeho tužeb! K tomuto poznatku jsem dospěla až tehdy, když jsem vyčerpávajícím způsobem hledala štěstí daleko od tebe. Ne, Pane, štěstí je možné najít jen ve tvé lásce, a ten, kdo ji nepozná, nikdy nepoznal skutečné štěstí, štěstí příjemné, skromné, duchovní, radostné a vlídné. (...)

Byla jsem naplněná ješitností, bez ohledu na vlastní nemotornost a lenivost. Na mém nitru nebylo nic obdivuhodného, a tak jsem spoléhala na své ubohé tělo, které mi zajišťovalo projevy obdivu. Všichni mi říkali, že jsem pěkná.

Znovu platí, že osoba, jejíž ješitnosti lichoť podobné komplimenty, je k politování hloupá! Je marnivá a slepá a bláznivě si představuje, že její milé, ale prázdné tlachání a její krása musí lahodit všem, i když nedisponuje ani

usilovností, ani důvtipem, ani schopností postarat se o domácnost. Myslí pouze na zkrášlování zevnějšku vězení své duše a nemyslí na den, kdy smrt rozbije jeho dveře. Zapomíná, že její skutečnou vlastí je nebe a vzdychá po štěstí, které chce najít v cizí zemi tak, že se bude líbit lidem, ne Stvořiteli.

Druhý sešit o mém životě

Pán dovolil můj pád ve chvílích, kdy jsem ho čekala nejméně. Stoupla jsem si na vysokou stoličku, která se pode mnou podlomila. Tvrdě jsem dopadla na zem. Byla jsem z toho tak otřesená, že se to projevilo na celém těle. Těžce jsem onemocněla a následky mé nehody mě mohly přivést do hrobu, kdyby mě Bůh nebyl zachránil, aby mi dal čas na pokání. Lékař byl bezradný. Můj stav se každý den zhoršoval. Vyzkoušel mnoho léků, ale nic nepomáhalo. Rozhodl se tedy pustit mi žilou. Bolest, kterou jsem při tom zakusila a ohrožení života, kterému jsem byla vystavena, měly sloužit jako prostředek Boží spravedlnosti a jeho milosrdenství.

Nervové záchvaty jsem vždy považovala za nesmírně ponižující diagnózu. Na ty, kteří

jimi trpěli, jsem pohlížela s pohrdáním a podezřívavostí. To, že jsem se začlenila do jejich řad, nesmírně otráslou mou pýchou. Pouštění žilou byl pro mne takový šok, že mi přivodil hroznou nervovou obtíž. Zpočátku jsem si je nepřipouštěla a jen tiše trpěla. Vedl mě k tomu především strach, že ublížím mamince, která byla už delší dobu nemocná a viditelně chřadla.

Dospěla jsem však do bodu, kdy jsem už své trápení nedokázala před okolím skrývat. Mé zvláštní pohyby, nejisté kroky, zmatený výraz v mých očích a jazyk, co mě odmítal poslouchat, mě nakonec prozradily. Marně jsem se v přítomnosti mámy pokoušela ovládnout své tělo, marně jsem se snažila odpovídat na její znepokojené otázky. Všechno, co jsem dělala, jen víc a víc svědčilo o mé nemoci a utvrzovalo ji v tom, že se ve svých podezříváních nemýlí. (...) Mé lži jen zhoršovaly její trápení a mé bolesti. Smutek, který spaloval moji duši, a nervové otřesy se tak viditelně odrazily na mém zevnějšku, že se začala obávat, že jsem přišla o zdravý rozum. Tolik jsem se za to styděla! (...)

Bůh mě jako laskavý otec káral, abych se k němu navrátila. Já jsem však neúspěšně hledala úlevu jinde. Vzála jsem si do hlavy, že mé bolesti může spásonosně vyléčit hudba, a tak jsem se bez výčitek svědomí vydala do divadla, kde jsem nebyla od prvního svatého přijímání. (...) Představení, od něhož jsem si slibovala zábah, ve mně vyvolalo jenom hrůzu, pohrdání a nesnesitelnou nudu. Ty jsi využil můj vlastní hřích, abys mě vyléčil z touhy znovu hřešit. (...)

Ve chvílích, kdy mi bylo nejhůř, jen pohled na kříž, na tvou hlavu korunovanou trním, na tvé probité ruce a nohy, dokázal zmírnit moje utrpení. Při pomýšlení na tvé obrovské bolesti jsem si uvědomila, že nemám důvod si stěžovat. (...)

Už dlouhou dobu jsem tušila, že Bůh si v naší rodině vybral oběť smrti. Maminka trpěla tak jako já, ale věnovala se mi s nekonečnou oddaností. Bála se, že to já zahynu. Já jsem se zase obávala, že přijdu o ni, o nejlepší maminku, příklad křesťanského milosrdenství a péče o druhé. Aniž jsme to věděly, modlily jsme se za sebe navzájem. Naše modlitby se od sebe moc nelišily. Máma říkala: „*Můj Bože, cítím, že si z našeho domu k sobě někoho povoláš.*

Pokud sis vybral Pauline, prosím, vezmi si místo ní raději mě!“ A moje prosby zase zněly takto: „*Pane, jestli chceš někoho z naší rodiny, vezmi si mne a maminku nech žít!*“ (...)

Máminky modlitby vyvěraly z hloubky čisté duše, a proto byly vyslyšeny. Lékaři nás vinili, že si navzájem přitěžujeme. Mamince proto přikázali, aby mě přestala vídat. Naposledy ke mně přišla, objala mě a řekla mi: „*Moje Pauline, ať ti Bůh žehná.*“ V té chvíli jsem netušila, že si ji Bůh za několik dní povolá k sobě. (...) Její tělo zachvátila zhoubná horečka, při níž upadla do bezvědomí. Naposledy vydechla s jménem Ježíše Krista na rtech. Vážnost jejího stavu mi dlouho tajili, ale já jsem vytušila, že se blíží její smrt.

Myšlenka na její trápení zhoršovala to moje. Možná jsem mohla přijít i o rozum, kdybych

si byla bývala jistá, že je na tom tak zle a kdyby mi to moje pýcha dovolila. Další úderý jí však uštěďřovaly mé prudké, opakující se nervové záchvaty, které jsem nemohla ovládat, a velmi jsem kvůli nim trpěla. Mluvila jsem jen s velkou námahou a hryzala jsem se přitom do vnitřní strany tváří. Moje končetiny mě odmítaly poslouchat. Když jsem zkrfžila na hrudi ruce, škrábala jsem na ní kůži nehty. Nedokázala jsem ovládat pohyby hlavy a často jsem s ní narážela do pelesti postele. Podobala jsem se dítěti zabalenému v plenkách, které má volné ruce a pláče bolestí, kterou si způsobuje samo, dokud ho někdo nevezme do náruče. I já jsem byla odkázaná na cizí pomoc. Museli mě mocně držet, aby zastavili mé pohyby, jinak jsem si ublížovala. (...)

Moje choroba a bezmocnost mě nevyšlovně ponižovaly. Nedokázala jsem vykonávat základní úkony, neuměla jsem se sama najíst, napít, obléct, uložit do postele, učesat se a byla jsem úplně závislá na lidech ve svém okolí. Jejich dobrota mě uchránila od toho, abych si ublížila ještě víc. I když jsem se párkrát pokusila sama se obsloužit u jídla, má ruka nesměřovala k mým ústům, jak jsem chtěla, ale vylila

vše, co držela, na osobu sedící vedle mě. A ta ještě mohla být ráda, že jsem jí neuštěďřila pár ran lžící nebo vidličkou. Když se mi kvůli prudkým pohybům hlavy uvolnily prameny vlasů a měla jsem je volně rozpuštěné na ramenou, nesměla jsem se jich ani dotknout, protože bych si je byla vytrhala. Moje ruka přinesla utrpení každému kousku mého těla, kterého se dotkla. Abych usnula, museli mě někdy svázat. Pokud se to mému okolí nepodařilo a neupevnili mé končetiny správně, bolelo mě to a nikomu jsem nedokázala příčinu své bolesti vysvětlit. V okamžicích, kdy jsem byla odkázaná na takovou náročnou péči, se naplnilo projevila má netrpělivá povaha.

Byla jsem nesnesitelná k jiným i k sobě samé. Korunu tomu nasadil můj lékař, který zřejmě předpokládal, že jsem přišla o rozum. Aby mě rozptýlil od bolestí a tíhy mého největšího zármutku, vyprávěl mi, jako bych byla malé dítě, o šašcích, nebo mi chvátil šaty. Jednoho dne, když jsem byla celá rozčuchaná, si v mých vlasech všiml zelené stužky a posměšně poznamenal, že je to vavřínový věnec. Dychtivě očekával, co na to odpovím. Věděla jsem, že je to jen zkouška pevnosti mého ducha. (...)

ZAPOJTE SE do misijní modlitby s

PAULINE JARICOT

1799–1862

“Dobrotivý Bůh často zajišťuje největší dary v klenotnici nebe porozuměním křížové cestě; láskou ke zkouškám a utrpení.”

J. M. Vianney

Křížovou cestu si můžete objednat v Národní kanceláři PMD nebo stáhnout na www.missio.cz

Pánovi se líbilo léčit tělo svého dítěte prostřednictvím spásonosného působení na jeho duši. I když jsem byla ušetřena nervových záchvatů, můj stav ještě nebyl uspokojivý. Nadále jsem čelila nebezpečím a útrapám. (...)

Téměř jsem si netroufala stěžovat si, ale chřádlá jsem a upadla do stavu úplné lhostejnosti vůči všemu, co mě obklopovalo. Skoro jsem si nevšímala, co se odehrává v rodině. Šla jsem, kam mě vedli. Nepociťovala jsem ani radost, ani zármutek. Stručně řečeno, každým dnem jsem ztrácela důvod žít.

Třetí sešit o mém životě

Když mi bylo asi sedmnáct let, moje ubohé srdce, unavené z marného hledání štěstí ve zkaženém a pomíjivém světě, se rozhodlo proměnit svoji nestálost na lásku k Bohu. Jak už jsem napsala v předchozím sešitě, nedokázala jsem nadále setrávat v nečinnosti a dychtivě jsem hledala něco, co by dokázalo zaplnit nesmírnost mého srdce. Jedině Ježíš mi mohl nabídnout, po čem jsem tak dlouho toužila. Po nekonečném trápení, daleko od něj, jsem se pevně odhodlala překonat překážky, které mi bránily v obrácení. Vyhledala jsem zkušeného průvodce po cestách Boží lásky. (...)

Vydala jsem se ke své staré známé, s níž jsem probírala svou světskou lásku, s níž jsem četla romantické knihy. Když mě viděla, myslela si, že za ní jdu proto, abych navázala na staré zvyklosti. Začala tím, že moji příbuzní zbytečně odkládají svatbu. Vysvětlila jsem jí však, že světská láska ustoupila lásce k Ježíši Kristu, který jediný byl hoden vládnout mému srdci, a že mě k ní přivedla touha omluvit se jí za špatný příklad, který jsem jí dávala. Ježíš mi do cesty poslal mladé lidi, kteří ještě nevěděli o změně v mém životě, abych se s nimi podělila o své konečné rozhodnutí, abych je odprosila za svoje přečiny, abych je požádala, nechť na to, co jsem tvrdila o svém pozemském milém, pohlížejí jako na prázdné tlachání, jako na falešnou lehkověrnost, a abych napravila

důsledky jejich nemístné zvědavosti. Nakonec jsem jim vyjevila vše, co mi našeptával Můj milý. Odešla jsem od nich až tehdy, když jsem viděla, že jsou přesvědčeni o mém upřímném obrácení.

Doma zůstal už jen jediný důkaz o mojí někdejší marnivosti: můj portrét. Malíř mě vyobrazil oblečenou do světských šatů. Moje póza měla v očích Ježíše Krista se skromností společného jen pramálo. Pochopila jsem, že potřebuje změnu. Vyhledala jsem tedy malíře a poprosila ho, aby přemaloval můj oděv na takový, jaký jsem od teď chtěla nosit – slušnější a méně nápadný. Řekla jsem mu o hrůze, kterou mi způsobovalo pomyšlení na mou koketnost, kterou na mně kdysi jistě vyzoroval, a se kterou jsem se chtěla navždy rozloučit.

Napravit škody, které jsem napáchala, však zdaleka nestačilo. Ze vzpomínek mé rodiny bylo nutné vymazat staré provinění vůči Ježíši Kristu a přesvědčit je, že jsem se zcela navrátila do náruče Církve. Jednoho dne se u nás sešla velká společnost, čehož jsem využila k tomu, abych je všechny odprosila za světské city, jichž byli tak často svědky, a abych jim ukázala, že jsem se šťastně zřekla způsobů, radostí i myšlenek, kterých si svět cení a které Ježíš Kristus nenávidí. Dostalo se mi od nich něžného polibku pokoje.

Ze všech sil jsem se snažila obeznamit všechny, kteří byli svědky mého otroctví, že už nejsem v područí morálních zásad mojí doby.

Neposmívali se mi, právě naopak, mé doznání na ně udělalo blahodárný, hluboký dojem. Toužila jsem utišit hlas svého svědomí (jak už jsem o tom psala v předchozích zápisech), které mi vyčítalo provinění vůči matce. I když jsem ji prosila za odpuštění, opustila tuto zem a já jsem se bála, že je nikdy nesmažu. Pojala jsem úmysl dlouho a pořádně se kát, aby Bůh zkrátil její utrpení v očistci. Mé svědomí se následně utišilo a ve mně se rozhostil dokonalý pokoj.

Čtvrtý sešit o mém životě

Když jsem se zřekla touhy líbit se světu, klid v mém svědomí mě vyléčil z přehnaného strachu ze smrti. Byl to první výsledek mého rozhodnutí. Kdysi jsem všude v domě vídávala zloděje, kteří přišli, aby mě připravili o život. Bála jsem se tmy, bála jsem se samoty, třásla jsem se při zaslechnutí jakéhokoliv zvuku. I když jsem pohrdala lidmi, kteří se obávali navrátilců ze záhrobí, sama jsem se třásla při pomýšlení na duchy. Měla jsem pocit, že jsem obklopena výtčkami, že jsem byla Ježíši Kristu nevěrná. Bála jsem se vlastního dechu. Domnívala jsem se, že se pod mou postelí skrývá vrah a slyším ho, jak dýchá. Strachy jsem se nemohla pohnout a mé svědomí mi opakovalo: Nešťastná Pauline, pokud si Bůh dnes v noci k sobě povolá tvou duši, jaký bude její osud? Po mém obrácení však Ježíšova přítomnost rozehnala všechny výplody mé fantazie. Ve chvílích, kdy se mě začal zmocňovat strach, jsem si řekla: Čeho se bojíš? Jsi přece s Ježíšem. Pokud zemřeš, smrt tě přivede rovnou před jeho tvář. Nakonec jsem rozptýlila své nesmyslné obavy z dočasné smrti. Zůstal ve mně jediný strach, strach z hříchu. (...)

Obrovská touha milovat a pohlcující chuť vlastnit Boha ve mně probudily chuť konat pro jeho slávu. Cítila jsem, že ten, kdo mě opojil proudem lásky, ode mě cosi žádal, jenže svou vůli mi nevyjevil. V duchu jsem byla v Římě, u Svatého otce, abych přispěla ke slávě Církve, ale nevěděla jsem, jak naplnit Boží záměry. Odevzdaně jsem si říkala: Já nešťastnice! Mé snahy jsou marné! Moje pohlaví i moje slabost jsou nepřekonatelnou překážkou. Chci jet do Říma! Chci hovořit s Jeho Svatostí! Co mu ale řeknu? Co mě k němu přivádí? Tušila jsem však, že to není ono. Co tedy ode mě Bůh žádá? Abych přispěla ke slávě jeho Církve? Ale jak to může dokázat obyčejné děvče? To dokáží jen Pánovi vyslanci! I tak mi však v mém nitru něco říkalo: Bůh chce, abys sloužila jeho slávě! Jsi předurčena pro tajné posláni!

Zdroj textu:

Pauline Jaricot: Příběh mého života. Duchovní autobiografie zakladatelky Živého ruženca. Dominikánské mariánské centrum. Košice. 2013 ISBN 978-80-972388-0-3. Knihu můžete zakoupit zde: <https://dmc.sk/pauline-jaricot-pribeh-mojho-zivota/>

Papež František 4. října 2021 oficiálně oznámil, že Pauline Jaricot bude v Lyonu slavnostně prohlášena za blahoslavenou.

Letnice podle Pauline Jaricot... gastronomická událost!

Text profesora filosofie a spisovatele Henriho Quantina publikovaného v týdeníku *La vie* v roce 2003, v době, kdy vyšla jeho kniha *Pauline Jaricot, marmitonne de Dieu* (Pauline Jaricot, kuchařka Boží).

Výňatky z Oběžníku pro členy Živého růžence a ze Zápisků Pauline Jaricot

„Zatímco je náš Pán vynášen na nebesa, doprovázen prvními svatými vítězné církve, Marie se uchyluje do Večeřadla, v doprovodu prvorozených ve víře, aby společně vzývali Ducha síly, světla a lásky, jež je má zasvětit do vznešených zápasů bojující církve. Na konci dne Ježíšova Nanebevstoupení se i my, stejně jako apoštolové a učedníci, odebíráme do Večeřadla, kterým je pro nás samotné srdce Mariino, abychom se připravili na příchod Ducha Utěšitele... Kéž by již přišel... a nasýtil své malé holubičky vnitřním vzděláním těch pravd, jaké jim vnějším učením hlásala svatá církev právě tak, jak je ještě mladičká církev získala přímo z úst Našeho Pána.“

„Kéž mě Duch svatý obdaří svými dary (...), abych již nežila svůj vlastní život, ale aby ve mně mohl plně žít a vítězit Ježíš a aby mne maličkou uschopnil sloužit jeho milosrdným úmyslům.“

Gastronomická událost

Mladá sedmnáctiletá parádnice zamilovaná do svého zrcadla je během jednoho nedělního kázání zasažena Boží láskou. Proběhlo obrácení, po němž následuje radikální a definitivní změna. Pauline se zbavuje všech svých šatů a románů z červené knihovny. Co se týče vnitřního prožívání, Pauline téměř v chirurgických pojmech mluví o transplantaci svého srdce srdcem Ježíšovým. Od té doby již nežije

Rytina Pauline Jaricot (1799-1862). Bianchetti/Leemage

ona, ale žije v ní Ježíš. Díky tomu je schopná se naprosto darovat Bohu i druhým a věnovat bezmeznou péči a starost bídě v jejich nejrůznějších podobách.

Kdybychom se zeptali někoho, kdo Pauline Jaricot nezná, z jaké doby pocházejí ty dva texty, které jsme vybrali, pravděpodobně by odpověděl velmi přesně – Paulininy texty s její „vítěznou církví“ a se „vznešenými zápasů bojující církve“ dokonale zapadají do 18. století. Dnes je vítězení vyhrazeno pro fotbal a boje pro politiku. Přesto však si tato „maličká“, která se ze všech sil snaží udržet pero v ruce, zaslouží, abychom se nezastavili u stylistických nejasností, ale šli dále a vnímali její moudrost.

Při blížících se Letnicích se Pauline rozhodla učinit další krok, díky kterému bude „plně“ křesťankou, tedy bude zcela naplněna Kristem. Církev může být bojující a vítězí, avšak

jině tehdy, když je místem bojů především naše srdce. Apoštolové nejdříve museli přijmout Ducha svatého a až poté mohli otevřít dveře a vyjít ven. Pauline se rozhodla pomáhat nové dělnické třídě ve jménu „Ježíše-Dělníka“ a jejím hlavním cílem bylo hlásat evangelium všem a „sloužit Ježíšovým milosrdným úmyslům“. Již od prvního skutečného setkání s Kristem Pauline ví, že „nejen chlebem živ je člověk, nýbrž i každým slovem, jež vychází z Božích úst.“ Během necelých deseti let tvoří členové dvou děl, které Pauline založila (Šíření víry a Živý růženec), milionové společenství. Ve svých 35 letech je Pauline osobností známou v celém katolickém světě, bezchybná hvězda, ideální ikona samozřejmě vítězí církve.

Paulinino svaté srdce však zůstává spíše v životě, který jí zbývá prožít, než v tom, co sama založila. Při snaze založit ideální továrnu (paternalistická utopie tehdejší sociální církve) byla oklamána podvodníkem a z Květné neděle se rychle přehoupla na Velký pátek. Zchudlá, všemi opuštěná, pomlouvaná těmi, kdo ji dříve téměř kanonizovali, zbavená svých vlastních děl, v nichž je nyní nazývána uzurpátorkou. Její křížová cesta trvá celých deset let. Pauline, která se rozhodla žít s Kristovým srdcem uvnitř sebe, zakouší, že toto Srdce je tolikrát nekonečně probodené, kolikrát se nabízí. Jeho voda a krev stále tryská na svět. Léon Bloy zmiňuje, že když Pauline slyší Krista, jak jí říká: „Budeš představovat mou církev“, tak se již nejedná o bojující církev, ale o církev trpící, „poplivanou, zbičovanou a ukřižovanou... jako byl ten Ten, jehož církev nazývá se Nevěstou“. Bloy dále píše: „Do ráje nevstoupíme zítra, ani pozítří, ani za deset let. Do ráje vstupujeme dnes, když jsme chudí a ukřižovaní.“

Ve světle Paulinina života získává její meditace o Letnicích a o darech Ducha svatého zcela novou chuť. Chuť je to nevhodnější slovo, neboť Letnice jsou zde skutečně gastronomickou událostí. Krmení malých holubiček připomíná, že Duch svatý se nám stejně jako Syn, Chléb života, dává za pokrm. Dříve než

se ohnivé jazyky stanou nástrojem zázraku univerzální řeči, budou vloženy do úst Apoštolů, aby v nich vytvořily žízeň, kterou žádný pozemský nápoj neutiší. Vedena touto žízni dokáže Pauline říct Kristu: „Chci z tebe učinit vázu pro svou krev, aby při každém jejím naklonění padla jedna kapka krve na každou duši.“

V den Letnic tato váza na Večeřadle přetéká. Jestliže víra přenáší hory, jak by jí mohly odolat zdi domova? Duch svatý fouká silněji než vlk z tří malých prasátek, neboť On vane zevnitř a dychtí hlásat Boží zázraky. Kéž Pauline v těchto letnicích dnech plných očekávání Ducha, který sytí a hlásá spásnosné Slovo, přivádí všechny lidi k otevření úst dokořán!

**Prof. Henri Quantin, z francouzštiny přeložila
Bc. Ludmila Terezie Soukalová**

Zdroj textu: <https://www.lavie.fr/christianisme/la-pentecote-selon-pauline-jaricot-un-evenement-gastronomique-2159.php>

Sociální činnost Pauline Jaricot

Na počátku můžeme u Pauline mluvit o charitativní činnosti ve smyslu přinášet milosrdenství a almužnu. Později svými myšlenkami reflektovala dělnickou bídu a hledala prostředky, kterými jí lze čelit, a to patřičnou výplatou, která dělníkovi umožní žít, a znovunalezením své hodnoty a důstojnosti.

Sociální kontext 19. století

Pauline Jaricot vyrůstala v Lyonu ve stejném období jako hedvábný průmysl. Díky němu toto město na soutoku Rhony a Saony velmi zbohatlo. Dělníci, nazývaní kanuti, žijící na tamním kopci Croix-Rousse pracovali ve svých bytech ve velmi náročných podmínkách. V dnešní době jsou bývalé dělnické byty velmi ceněné pro jejich vysoké stropy, ale zapomínáme, že tak byly stavěny pro to,

Setkání Pauline Jaricot s dobrodinci na dobové kresbě.

aby se do nich vešly velmi objemné tkalcovské stroje.

Celá rodina tkalce žila v tomto bytě, v neustálém hluku motorů a v bídě. Tato industrializace stvořila novou sociální třídu, opovrhovanou otroky techniky. Tato situace v listopadu 1831 a na jaře roku 1834 vyústila ve vzpoury kanutů. Byla to hladovková povstání proti snižování výplat. Jejich heslem bylo: „Pracovat a žít, bojovat a zemřít.“

Činnost na podporu dělníků

Tato laička, která pocházela z vysoké buržoazie a rozhodla se zůstat svobodná, věnovala celé své dědictví dělnické populaci. Během kanutských povstání byla nablízku všem vzbouřencům, pohoršená nesmlouvavostí a egoismem zaměstnavatelů odsoudila „hamiznost velkoobchodníků, kteří se považují za tak silné, že se nemají proč obávat dělnické nespokojenosti.“ Během povstání v listopadu 1831 se vmísila mezi vojáky a kanuty a celé dny a noci byla nablízku zraněným a trpícím.

Výšivka s podobiznou Pauline Jaricot

Povstalci byli ohromení, když viděli „měšťačku“ na své straně!

Už dávno před sociální encyklikou *Rerum Novarum* papeže Lva XIII. z roku 1891, která odsuzuje „nezaslouženou“ bídu dělníků, Pauline požadovala ne milosrdenství, ale spravedlnost. Jejím cílem bylo učinit z dělníka důstojného člověka. Včetně toho, že otec rodiny by měl ze své výplaty zajistit přijatelné žití pro svou domácnost.

„Je třeba udělat vše pro to, aby se zlepšily podmínky dělnické třídy, je třeba vrátit dělníkovi jeho důstojnost člověka tím, že ho vysvobodíme z otroctví neustálé práce, důstojnost otce tím, že mu umožníme znovunalézt půvab rodiny, důstojnost křesťana tím, že mu ukážeme naděje tohoto náboženství“ napsala Pauline. Zamyšlení bylo na tehdejší dobu velmi pokrokové.

Sociální Dílo Pauline Jaricot bohužel špatně skončilo

Měla úmysl vytvořit křesťanskou továrnu, která by sloužila jako vzor pro ostatní. Zajišťovala by dobré hygienické podmínky pro život, patriční výplaty a respektování nedělního odpočinku. Zakoupila továrnu s vysokými

Lékař na návštěvě u nemocné Pauline

Pauline jako stará žena

pecemi poblíž Apt v regionu *Vaucluse* a investovala do ní své poslední zdroje. Vedení bylo bohužel svěřeno špatným lidem, kteří Pauline podvedli a okradli. Zemřela zcela zruinovaná. Její nápady však měly velikou odezvu. Když došla encyklika *Rerum Novarum* až do Lyonu, text Lva XIII. dorazil již do „dobytého území“. V roce 1892 zde katolický novinář Marius Gonin založil nakladatelství Sociální kronika (*Chronique sociale*), jejímž účelem bylo poukázat na novou organizaci společnosti, která začala více respektovat každého jednotlivého člověka. Spojení mezi lyonským sociálním katolictvím a Pauline Jaricot dodnes existuje. Například v osobě Bernarda Deverda, kněze a zakladatele hnutí *Habitat et Humanisme*, které reaguje na sociální vyloučení lidí v obtížných situacích, pomáhá jim zajistit bydlení a zpátky se začlenit do společnosti.

Zpracováno podle rozhovoru s lyonským historikem a místostarostou Jean-Dominique Durandem, z francouzštiny přeložila Bc. Ludmila Terezie Soukalová

Zdroj: <https://www.lavie.fr/christianisme/eglise/pauline-jaricot-reclamait-non-pas-la-charite-mais-la-justice-2141.php> (Pierre Jova, 2. 6. 2020)

Jak Pauline Jaricot vidíme dnešními očima?

Pár otázek ohledně současného pohledu na odkaz Pauline Jaricot jsme položili také diecézním ředitelům, a to Ludmile Veselé (České Budějovice), Ludmile Terezii Soukalové (Hradec Králové) a otci Pavlu Morávkovi (Litoměřice).

● Pamatujete si, kdy jste se poprvé s Pauline Jaricot setkali?

Pavel Morávek: Ano, protože je to poměrně nedávno: v červenci 2021. Otec biskup mi telefonoval. Musím dodat, že jsem mu to nejprve položil, protože jsem byl právě na měsíční duchovní obnově. A když jsem mu volal později zpátky, tak se mě ptal, zda bych nevzal úkol diecézního ředitele PMD. Vzhledem k tomu, že jsem mu kdysi slíboval poslušnost, tak jsem se příliš nerozmýšlel a tento úkol vzal. Stáhnul jsem si z internetu stanovy PMD a začal je studovat. Tehdy jsem v historickém okénku poprvé narazil na Pauline.

Ludmila Terezie Soukalová: S Pauline jsem se poprvé výrazně setkala počátkem minulého roku, kdy se začalo mluvit o tom, že bude blahoslavená. Protože je to francouzská patronka a já sama jsem frankofon, začala jsem se jí důkladně věnovat. Prostudovala jsem si elektronické i tištěné francouzské zdroje, abych se o Pauline dozvěděla více a abych úryvky těchto textů mohla přeložit (nejen) pro své kolegy v PMD.

Ludmila Veselá: O Pauline Jaricot jsem se dozvěděla až v době, kdy jsem se stala diecézní ředitelkou PMD. Takže ji mám v povědomí vlastně teď v posledním půlroce. A jsem za to ráda, protože jsem se seznámila s velmi silnou ženou.

● Co vás na jejím životě nejvíce zaujalo?

Ludmila Veselá: Těch momentů bylo víc, ale její velmi jasně a hluboké vnitřní obrácení, vzdání se majetku ve velmi mladém věku je obdivuhodné. Do té doby se hodně zajímala o svou vnější krásu, a potom všechn svůj čas a energii věnovala druhým, nemocným a chudým. Takové rozhodnutí nemohlo být vůbec jednoduché, měla všechno a žila v dostatku, možná dokonce v nadbytku. A navíc až do konce života bojovala s nedostatkem pro sebe, když přišla o všechno.

Pavel Morávek: Nejvíc mě zaujal její životní příběh z lidského pohledu. Pocházela z bohaté rodiny, která vlastnila továrnu na hedvábi. Založila to, co dnes známe jako Papežské misijní dílo šíření víry. Mohl bych s trochou nadsázky říci, že byla taková malá superstar, zvláště po zjevném

Pozorně naslouchat Bohu a mít otevřené nitro pro Boží působení

V srpnu 2000 mi po dlouhém utrpení, mnoha probdělých nocích a celodenním ošetřování zemřela maminka. Možná jste někdo zakusili ty první dny prázdnoty, kdy člověku najednou přebývá čas, který předtím plně věnoval umírajícímu. Do této doby plně vysílení a zároveň nutnosti nového startu znenadání vpadlo pozvání na První celosvětový misijní kongres. Během pár dnů jsem se ocitla v Římě

uprostřed zástupců ze 110 zemí ze všech koutů světa, uprostřed úchvatné změní jazyků i kultur, v centru obrovského díla, o němž jsem netušila skoro vůbec nic, a přesto byla jeho součástí. Všechny spojovala snad jen víra a misijní zápal. Protože šlo o historicky první kongres misionářů, šlo všechno „pěkně od podlahy“. Zkušenosti misionářů se prolínaly s přednáškami o minulosti, současnosti a snad

zázraku na přímlovu sv. Filomény a setkání s papežem. Ten jí dokonce řekl: „*Milá dcero, chci ti poděkovat za tvé velké dílo a za modlitbu Živého růžence. Dávám ti své požehnání.*“ A to je něco! A pak? Důvěřovala špatným lidem a přišla o všechny prostředky. Zůstaly jí jen dluhy a jedna věrná přítelkyně. Umírá chudá, osamocená a zapomenutá. Žádný happyend ve formě Joba se nekonal. Je to velká výzva, abychom se na události svého života dívali možná trochu jinak. Více pohledem víry.

Ludmila Terezie Soukalová: Nejvíce mě na Pauline oslovilo, jak dostala svému odhodlání změnit svůj život. Žila bohatým, rozmarným způsobem života... na bohatství ale přeci není nic špatného. Mohla by si říct například, že bude štedřejší v almužně, a zároveň by mohla zůstat ve svém pohodlném životě. Ona se ale rozhodla pro konverzi úplnou. Žít pro chudé a s chudými. Přestože měla tu možnost, nikdy se už ke svému původnímu životu nevrátila. Do konce života zůstala chudá. Možná i proto, že v této chudobě snáze než v životě plném bohatství nacházela Boha.

● Které vlastnosti ji podle vás vystihují?

Ludmila Veselá: Určitě pokora – vzhledem k tomu, jaký byl konec jejího života. Vytrvalost – ve své práci neustávala myslet na druhé. Tvořivost – neustále vymýšlela nové možnosti pomoci nebo zdokonalovala to, co už bylo

i budoucnosti misii. Pro oživení i kvůli jazykové bariéře toho lidského Babylonu byla některá témata předváděna pantomimou, případně s mluveným komentářem. Pokud se nepletu, právě tehdy mi do života vstoupila Pauline Jaricot. Mladá dívka, která po smrti maminky „startovala“ nově svůj život. A chtělo to tak málo: pozorně poslouchat kázání kněze a mít otevřené nitro pro Boží působení. I po letech považují výše uvedenou větu za „start k velkým cílům“.

vymyšlené. A můžeme pokračovat dále – byla zbožná, otevřená, pracovitá, obětavá, a navíc důvěřovala Bohu; to vše je možné vyčíst z jejího života.

● Jaká by měla či mohla být cesta dnešního člověka, který si uvědomí svou pýchu a marnivost, a chce se jí vzdát?

Ludmila Terezie Soukalová: Myslím, že cestou je skutečně nechat se inspirovat Pauline. A sice v její důslednosti. Učinit rozhodnutí a dostát mu. Nemusíme rovnou dělat tak velká rozhodnutí, jako Pauline. Není to tedy o tom říct si: ode dneška nebudu vůbec mluvit sama o sobě, nýbrž: ode dneška se chci alespoň jednou denně živě zajímat o člověka vedle sebe. Dávat si malé cíle, které nás budou odvádět od pozornosti upřené na nás samé, neboť jádro pýchy spočívá právě v této sebestřednosti.

● Jak by Pauline asi jednala, kdyby žila v dnešní době?

Ludmila Veselá: Myslím si, že by konala a jednala stejně jako před těmi 200 lety. Snažila by se pomáhat druhým, pomáhat misii a modlila by se za to dílo a k tomu všemu by přiváděla další nové a nové lidi.

Pavel Morávek: I když obecně nemám příliš rád hypotetické otázky, pokusím se odpovědět. Některé skutečnosti by byly stejné, jen kulisy

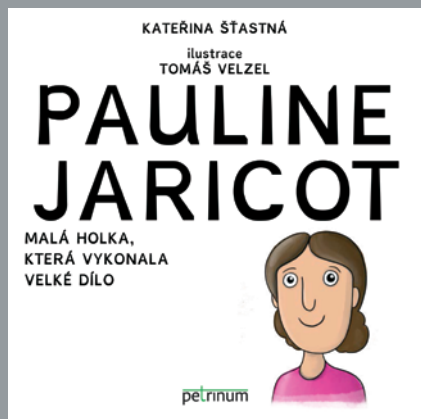
Nedávno jsem dostala dotaz, jak by asi Pauline jednala, kdyby žila v dnešní době. Myslím, že úplně stejně. Podle mých zkušeností i dnes Bůh volá mladé lidi, kteří znenadání úplně odloží svůj rodiči blahobytně načrtnutý život, všeho se vzdají a jdou za Ním. A stačí k tomu opravdu málo: pozorně naslouchat Bohu a mít nitro otevřené pro jeho působení. Nevěříte? Zkuste to!

Jana Zehnalová
diecézní ředitelka brněnské diecéze

Nové misijní materiály

Pauline Jaricot – Malá holka, která vykonala velké dílo

U příležitosti chystaného blahorečení zakladatelky Díla šíření víry a Živého růžence Pauline Jaricot vydalo Nakladatelství Petrinum ve spolupráci s Papežskými misijními díly její životopisnou knihu, určenou dětskému čtenáři. Autorkami textu jsou Kateřina Štastná, Hana Koukalová a Eva Muroňová, ilustroval Tomáš Velzel. Podobně jako u knih věnovaných Matce Tereze a Terezii z Lisieux se jedná o bohatě ilustrovaný příběh převyprávěný do krátkých kapitol, který zahrnuje důležité milníky života a je doplněn o drobné úkoly a zamýšlení. Součástí je i detailní návod, jak se modlit misijní růženec. Formát 14 × 14 cm, 80 stran, vysázeno písmem Dyslexie

Skládačka Pauline Jaricot

Skládaný leták nabízí přehledně základní informace o životě a díle Pauline Jaricot.

Záložka s modlitbou

Záložka s přímluvnou modlitbou k Pauline Jaricot. Formát 16 × 5,5 cm

by se změnil. Po vážné nemoci, použijeme-li jednu zbožnou frázi, se obrátila. Zbavila se bohatých a krásných šatů, svůj drahý nábytek vyměnila za jednoduchý. Snažila se nejdříve zalíbit Bohu a pak teprve lidem. To, co by bylo jiné, je použití prostředků. Její horlivost a určitá praktičnost by ji asi vedly k užití nových technologií. Ale zároveň by nepřestala vyrůstat z bohatých duchovních kořenů a ovoce tohoto stromu by bylo ještě šťavnatější – konkrétní láska k lidem ve svém okolí a její srdce by hořelo pro misií ještě více díky lepšímu poznání. Poznání a láska jde ruku v ruce.

● V čem vás osobně život Pauline nejvíce inspiroje?

Ludmila Terezie Soukalová: Pauline mě inspiroje v tom vytrvat a nebát se hledat jiné cesty. V mládí, po svém obrácení, se chtěla vydat do misií a pomáhat tam. Byl to její velký sen. Po velkém zranění nohy se pro ni však cestování stalo nemožné. Přesto se nevzdala svého snu pomáhat misiím a hledala cesty jiné. Nakonec se jí podařilo nejen pomáhat lidem v misiích (přes založení sbírky a modlitebního řetězce za misie), ale také pomáhat obnovení víry ve své zemi. Modlitba živého růžence, kterou Pauline znovu zavedla, jistě přivedla nejednoho člověka k obnovení pravidelné modlitby, a tedy k obnovení vztahu s Bohem. Je pro mě velmi povzbuzující tato myšlenka, že pokud nevyjde první cesta, kterou se chci vydat, pravděpodobně vyjde druhá, nebo třetí, a možná mě dovede ještě dále, než ta první cesta, po které jsem chtěla původně jít.

Ludmila Veselá: Zním Pauline velice krátce a stále ještě čerpám informace o jejím životě a o její práci pro církve. Přesto mě oslovilo její dílo a chtěla bych do budoucna aspoň trochu přispět do rozkvětu PMD. Ráda bych zjistila, jestli se někde v mém okolí modlí Živý růženec, a pokud to bude v mých silách, tak třeba buňku Živého růžence založit a podpořit a také do ní patřit. Obdivuji její odhodlání a sílu takové projekty vytvářet a podporovat.

Mayline během svého prvního svatého přijímání. Foto: Emmanuel Tran

Udušená tříletá Mayline se zázračně uzdravila

V roce 2012 se Mayline Tran, které v té době bylo tři a půl roku, udusila při konzumaci salámu. Přestože diagnóza lékařů byla beznadějná – rodičům potvrdili okamžitou smrt – dívka byla zázračně uzdravena a postupně nabírala síly. Církev přiznala tento zázrak ctihodné Pauline Jaricot.

„Je to ta nejhorší bolest, jakou jsme s Nathalie, mojí manželkou, v životě pocítili. Uvnitř prázdní, jako by už nic nemělo smysl.“ Emmanuel, otec Mayline, si na tu dobu ještě dnes vzpomíná se silnými emocemi. Je květen 2012 a malá Mayline se dusí, protože jí v dýchacích cestách uvízl salám, který znemožňuje nadechnutí. *„Když jsem ji držel v náručí, zastavilo se jí srdce“*, vzpomíná Emmanuel, dívčin otec.

Přijeli záchranáři a její srdce se jim podařilo nahodit. Cestou do nemocnice se ale ještě několikrát zastavilo a po příjezdu byla Mayline stanovena diagnóza Glasgow 3, což je stupnice hloubky bezvědomí. *„Oznámili nám, že její neurologický stav je nezvratný a že Mayline*

nezbývá mnoho času,“ vypráví Emmanuel Tran. V příštích dnech následovala řada lékařských vyšetření a Maylinin případ se zdál být zcela beznadějný. *„Po vyšetření na magnetické rezonanci nám doktoři řekli, že pokud nezemře ihned, zemře v následujících týdnech.“*

Několik dní po této nehodě Mayline otevřela oči. *„Ale my jsme si uvědomili, že ona už tu s námi není... jako by někdo zhasnul světlo“*, vzpomíná otec. *„S mojí ženou jsme se na sebe dívali a... Žádné slovo není tak silné, aby popsalo ten pocit totální prázdnoty, kdy už necítíte vůbec nic.“* Ve stejnou chvíli, tedy čtrnáct dní po nehodě, se rodiče žáků ze školy Mayline spolu s místním biskupem Barbarinem rozhodli zahájit nověnu ke ctihodné Pauline Jaricot.

Lyonská diecéze právě slavila 150. výročí úmrtí ctihodné Pauline, která svým současníkům ukázala důležitost církevních misí ve světě. Nověna končila 23. června. Toho dne byla Mayline v kómatu, připojená na dýchací přístroje a na výživové pumpy. „*Probíhala léčba stimulace srdce, která měla za efekt plicní embolií a silné křeče*“. Lékaři tehdy chtěli léčbu zastavit. Ale Maylinini rodiče si přáli, aby umělá výživa pokračovala.

Začátkem července byla Mayline převezena do Nice. Její otec, restaurátor, změnil práci a celá rodina se přestěhovala. Před převozem dostala dívka svátost pomazání nemocných „*aby mohla být Bohem v nebi co nejlépe přijata*“, říká tiše její tatínek. Dívka převoz zvládla i navzdory tomu, že již byla ve vegetativním stavu a její mozkový stav se rychle zhoršoval. Jakmile ji rodiče v Nice uviděli, měli pocit, že se něco změnilo. „*Po tom, co nám lékaři původně řekli, jsme už pro Mayline hledali rakev*“, vysvětluje Emmanuel, „*ale jak jsme ji uviděli v nemocnici v Nice, najednou nám přišlo, že je něco jinak, jako by se probouzela k životu*.“

Doktoři rodičům oznámili, že Maylinin stav se skutečně vyvinul k lepšímu, přesto však zprvu

zůstávali pesimističtí. Nepřipouštěli „vitální“ diagnózu a dříve předpovídali život ve vegetativním stavu. Dívka však týden po týdnu sílila a „*nakonec se zcela uzdravila a navrátila k životu. K velkému překvapení všech lékařů je dnes Mayline naprosto zdravá. Doktoři nikdy nedokázali vysvětlit, co se stalo*“, říká Maylinin otec. Koncem roku 2012 mohla Mayline konečně opustit nemocnici a strávit Vánoce zase doma.

Emmanuel si velmi přesně vzpomíná, že se o několik dní později setkal s lékařem, který měl v nemocnici Mayline na starosti. „*Bylo to 22. prosince, uprostřed posledních vánočních nákupů. Potkali jsme se, když jsem s Mayline procházel jednou ulicí. Pozdravili jsme se a s pohledem na Mayline jsem ho žádal, aby mi to vysvětlil. Nechápal jsem, že mi řekli, že zemře, že nebude schopná otevřít oči, že nebude moci vnímat své okolí... A že teď je tady jako jakákoliv jiná dívka!*“ Doktor mu odpověděl: „*Představte si, že jste v autě na dálnici a najednou se zastaví motor, protože už nemáte benzín. S autem už zkrátka nejde ani hnout, že? A právě to byl případ Mayline... ale toto auto dokázalo znovu nastartovat*“.

Svatý stolec uznal zázrak připisovaný Pauline

Dne 27. května 2020 zveřejnila Kongregace pro blahorečení a svatořečení uznání zázraku na přímluvu Pauline Jaricot a otevřela tak cestu k její beatifikaci.

„*Je to velmi radostná chvíle pro Papežská misijní díla po celém světě*“, uvedl biskup Giampietro Dal Toso v rozhovoru pro agenturu Fides. Beatifikace mladé Francouzky, která v 19. století založila Papežské misijní dílo šíření víry, první z těchto Děel, znamená pro tajemníka Kongregace pro evangelizaci národů a prezidenta Papežských misijních děl, „*že zapojení Děel do služby misí, probíhající skrze modlitbu*

a milosrdnou lásku, je dnes stále živým tématem a je stále důležité pro univerzální církev.“

Dne 26. května 2020 papež František schválil zveřejnění osmi dekretů uznávajících několik zázraků. Jeden z nich je připisán právě ctihodné Pauline Jaricot, kterou papež František v říjnu 2019, během Mimořádného misijního měsíce, jmenoval patronkou misí. Datum jejího blahorečení je stanoveno na 22. května letošního roku a proběhne v místě jejího rodiště, tedy ve francouzském Lyonu, kde v tu dobu bude probíhat i Generální shromáždění Papežských misijních děl, aby se ceremoniálu mohli zúčastnit všichni přítomní Národní ředitelé.

Zázračně zachráněná Mayline se svým otcem, foto web *Le Parisien*, Matthias Galante

Vyšetřování uzdravení

Rodiče jsou přesvědčení, že Mayline byla uzdravena na přimluvu ctihodné Pauline Jaricot. „Dnes se denně modlím k Bohu, Marii a Pauline Jaricot. V modlitbách již o nic nežádám, jen děkuji a vzdávám chválu,“ shrnuje Maylinin otec.

Životní konverze

Pauline se narodila do buržoazní rodiny 22. července 1799. Ve Francii v tom období končila Velká francouzská revoluce a zemi čekaly další politické zvraty. K vládě nastupoval Napoleon Bonaparte. Pauline tak během svého života zažila Konzulát, První císařství, následně restauraci královského rodu Bourbonů a Červencovou monarchii, poté Druhou republiku a konečně Druhé císařství. V té době se v souvislosti s průmyslovou revolucí v zemi objevil nová sociální třída chudých.

Po svém obrácení se rozhodla věnovat svůj život chudým, lidem na okraji společnosti a nemocným. Pauline silně vnímala francouzského

Toto svědectví bylo vyšetřováno v rámci diecéze a v roce 2019 bylo předáno Kongregaci pro blahorečení a svatořečení. Lékařská komise potvrdila skutečný zázrak uzdravení jakožto nevysvětlitelný jev a teologická komise potvrdila, že roli při tomto uzdravení měla Pauline Jaricot.

Pauline Jaricot pomohla rozšířit církevní misie ve světě a její zásah v tomto uzdravení dokazuje, že její aktivity jsou stále blahodárné, a to i po její smrti. Tento zázrak je nevysvětlitelný lidským očím, jinak je tomu však u Boha a u těch, kdo pevně věří v její přimluvu. Pauline Jaricot opět světu ukazuje, tentokrát v 21. století, že církev velmi potřebuje věrné pokřtěné, učedníky misionáře se silnou vírou a nadějí v Boha.

přeložila Bc. Ludmila Terezie Soukalová

Zdroj: <https://fr.aleteia.org/2020/05/29/la-guerison-de-mayline-le-miracle-qui-a-permis-la-beatification-de-pauline-jaricot/> (Pinard Legry, Angès, Sixtine Waché. *Aleteia. La guérison de Mayline, le miracle attribué à Pauline Jaricot. Publikováno 29. 5. 2020*)

proticírkevního ducha a rozhodla se na něj odpovědět životem modlitby. V roce 1826 proto založila Společenství Živého růžence a ještě předtím, v roce 1822, také Dílo šíření víry, kterým podporovala francouzské misionáře v Asii a Americe.

Poslední roky svého života strávila Pauline v naprosté chudobě a 9. ledna 1862 v Lyonu zemřela. O století později, 25. února 1963, ji papež Jan XXIII. prohlásil ctihodnou.

Zdroj: <https://www.vaticannews.va/fr/eglise/news/2020-05/le-saint-siege-reconnait-le-miracle-attribue-a-pauline-jaricot.html> (27. května 2020), překlad: Ludmila Terezie Cinerová

PAULINE JARICOT

CEME 2022:

Bud'te svatí, neboť já jsem svatý

Ve dnech 27.–30. března letošního roku se ve Švýcarsku uskutečnilo setkání pracovníků PMDD evropských zemí.

Do ekumenického institutu v Bossey, nedaleko Ženevy, se sjelo 30 misionářů z 19 zemí celé Evropy, kteří zastupovali spoustu dalších kolegů. Mezi přítomnými nechyběly dvě zástupkyně z České republiky: Olga Loučková, diecézní ředitelka PMD olomoucké arcidiecéze a Jana Trojovská Drahovzalová, asistentka národního ředitele PMD. Tato setkání probíhají každé 2 roky a jejich cílem je hledat nové cesty, jak pracovat s dětmi a způsoby, jak je přibližovat k Pánu. Velkou inspirací pro misijní práci s dětmi jsou naše Misijní klubka, která v podobě, jakou máme my, zatím nikde nefungují, ale všichni by si přáli takové skupinky ve svých zemích mít. Nejvíce se k tomu v současnosti přibližují kolegové ze Slovenska, kteří zakládají síť Misijních zrněk, kdy jim jako vzor slouží právě česká Misijní klubka.

Hlavním mottem letošního setkání bylo „Bud'te svatí, neboť já jsem svatý“ (1Pt 1,16). Na toto téma zazněly 3 přednášky, po nichž vždy následovala práce ve skupinách. Přednášejícími byli dosavadní prezident CEME Kaare Nielsen, který se zamýšlel nad tím, jak zacházet s darem, který jsme všichni obdrželi při svém křtu. Co nás ke svatosti přivádí a co naopak oddaluje? Následovala přednáška profesorky Barbary Hallenslebenové, která vyučuje dogmatiku a ekumenismus na Teologické fakultě Univerzity ve Fribourgu. Ta nám přednesla východiska pojmu svatosti ve Starém a Novém zákoně, a dále po nás požadovala, abychom pojem „svatost“ definovali sami za sebe. Co to vlastně svatost je? Jak k ní směřovat? A chceme jí vůbec dosáhnout? Nakonec se tématem svatosti zabýval i jáhen Flavio Moresino, který má bohaté pastorační zkušenosti s různými

věkovými skupinami nejen ve Švýcarsku, ale také v kolumbijské Bogotě, kde působil více než 3,5 roku.

Bůh neočekává naši dokonalost

Odpovědi na téma svatosti byly opravdu pestré a různorodé. Pokusím se tedy o shrnutí: Svatost není v žádném případě dokonalost, ale především ochota být ve vztahu s Bohem a s Jeho Synem, ochota využít nabídku společenství, protože On se na nás těší, chce být s námi, chce léčit naše rány, chce nás držet ve svém náručí. On nám nabízí sám sebe, ale je trpělivý a rozhodnutí, jestli Jeho nabídku přijmeme nebo odmítneme, nechává jen a jen na nás. A pokud se opakovaně rozhodneme pro odmítnutí, stejně se můžeme kdykoli vrátit s jistotou, že nám nebude nic vyčítat, ale bude se z našeho návratu neskutečně radovat.

Vzhledem k tomu, že hlavní náplní účastníků je práce s dětmi, nemohla nezaznít otázka, jak svatost přiblížit dětem. Jak jim ukázat tuto nesmírnou všeobjímající a všeodpouštějící lásku? Jak je naučit navázat vztah s Bohem? Pokud děti v lásce vyrůstají, zažívají pocit bezpečí v milující náručí a mají pozitivní vztahy s lidmi kolem sebe, je pro ně mnohem snazší tuto Boží nabídku přijmout. Nicméně pro ty, kteří zažili odmítnutí, jsou vyloučení či zanedbaní a s hloubkou lásky a odpuštění se nikdy nesetkali, je mnohem těžší naučit se důvěřovat a pochopit, že Bůh nás nikdy neodmítne, nikdy se nás nezřekne. Bůh neočekává naši bezchybnost, ale víru a ochotu svěřit se do Jeho milující náruče. Je to Jeho velkorysá nabídka, kterou můžeme, ale nemusíme využít.

Být svatý neznamená mít svatozář, být vždy dokonalý a nikdy nedělat chyby. To od nás Bůh neočekává ani nežádá. Co po nás chce, je rozhodnout se – říci své ANO Bohu, Ježíši, životu; doufat, milovat a věřit. Svobodně a s radostí se rozhodovat pro dobro, lásku, spravedlnost. Mít v Božím Otci svůj vzor a k němu směřovat, být tu pro druhé, dát jim svobodu, být k nim trpělivý. Svatost nemůže být už ze své podstaty sekularizovaná. Je nutné postavit do centra své pozornosti Boha a k němu svým životem směřovat. Ale jak? Tak, že budeme milovat každé Boží stvoření, budeme se radovat z každého rána, ze sluníčka i deště. Budeme zdvořilí a pozorní jeden k druhému, budeme důvěřovat a milovat. To vše nás k Bohu přibližuje, tím vším se mu stáváme podobní, to vše je svatost, ke které jsme všichni pozváni. Ale je to jen Boží nabídka, jejíž přijetí závisí jen na nás. Máme svobodu rozhodnout se, zda se na tuto cestu vydáme nebo ji budeme záměrně míjet.

Ekumenismus je v Božím plánu

Dalším diskutovaným tématem byl ekumenismus, který se v současnosti stává stále aktuálnější v mnoha evropských zemích. A kdo jiný s ním má lepší zkušenosti než právě Švýcarsko? Profesor Lawrence Iweramadi z ženevské univerzity s námi sdílel jejich zkušenosti

a poznatky. Důležité je podle něho především hledat shodu, vytvořit společenství, snažit se o spolupráci, i když to není vždy snadné. V tom nám může pomoci společná modlitba a práce, při níž se můžeme poznat, pochopit či pomoci jeden druhému řešit obtížná témata, například z oblasti ekonomie nebo ekologie. Vzorem nám mohou být děti a mladí lidé, kteří se jaksi bezprostředně o společnou komunikaci snaží, důvěřují si, jsou ochotni „táhnout za jeden provaz“. Kéž i my dokážeme najít témata, ve kterých se můžeme navzájem obohatit a naplnit Ježíšovo přání jednoty Božího lidu.

Atmosféra byla jako vždy velmi příjemná, za což je třeba vyslovit vřelé poděkování švýcarským hostitelům, bez jejichž práce by se setkání neuskutečnilo v tak přívětivém a přátelském duchu. Všichni účastníci si navzájem vyměnili spoustu osobních zkušeností a misijních materiálů. Do svých mateřských zemí se tedy vraceli nejen s novou inspirací, ale také s opravdovou podporou, kterou všem opakovaně vřele vyslovila sestra Roberta Tremarelli, generální sekretářka PMD pro Papežské misijní dílo dětí, stejně jako s podporou ostatních, kteří se snaží odvádět co nejlepší práci na Pánově vinici.

Jana Trojovská

● Kontakt

Papežská misijní díla, Na Kropáčce 30/1,
500 03 Hradec Králové, tel. 604 838 882,
pmd@missio.cz, www.missio.cz

Číslo účtu: 72540444/2700 UniCredit Bank
Czech Republic, a.s., pobočka Hradec Králové

Facebook: [https://www.facebook.com/
PapezskaMisijniDila](https://www.facebook.com/PapezskaMisijniDila)

Twitter: https://twitter.com/missio_cz

YouTube: [https://www.youtube.com/user/
missio_cz](https://www.youtube.com/user/missio_cz)

Kino Missio: <https://kino.misijnidila.cz/>

Instagram: [https://www.instagram.com/
pmd_missio_cz/](https://www.instagram.com/pmd_missio_cz/)

● Základní variabilní symboly

Projekty PMD

VS 999 Papežská misijní díla
(necháváte rozhodnutí na PMD)

Nebo si vyberte z naší nabídky:

VS 10 Podpora základní světové misijní
činnosti Církve

VS 30 Podpora bohoslovců v misiích

VS 40 Pomoc dětem v misiích

VS 321 Mešní intence misionářům

Tradiční akce PMD

VS 140 Pohled pro misie

VS 141 Misijní štrúdlování

VS 240 Jeden dárek navíc

VS 640 Misijní jarmark

VS 740 Misijní kalendář

VS 840 Misijní koláč

VS 888 Chléb pro misie

VS 940 Misijní bonbónek

DŮLEŽITÉ

- 1 Jestliže chcete poslat finanční dar na misie, pomůže nám, když se přihlásíte na PMD do Dárcovství, kde dostanete členské číslo.
- 2 Pokud od nás máte členské číslo, používejte ho jako specifický symbol (SS).
- 3 Při zasílání darů uveďte, prosím, variabilní symbol (VS), který určuje, kde bude Váš dar pomáhat.
- 4 Když od nás dostanete nějaké misijní materiály a následně finančně přispíváte na misie, nepište, prosím, do poznámky „platba“, vše přijímáme jako dar na misie.
- 5 Ze všech darů pro PMD lze uplatnit odpočet z daní. Na vyžádání Vám rádi vystavíme potvrzení. K správnému rozpoznání slouží u členů SS. Nečleny prosíme, aby v poznámce uvedli svoji adresu.

● Členské aktivity PMD

Staňte se členy PMD, vyberte si a zapojte se:

Dárcovství – finanční podpora misíí

Misijní růže – denní modlitba desátku růžence za misie

Misijní klubko – pro děti, denní modlitba za děti světa, týdenní spojení na Misijní bonbónek

Misijní klub – denní modlitba za misie, týdenní spojení na Chléb pro misie, podpora aktivit PMD

Adorace pro misie – duchovní podpora misíí

Misijní unie – pro kněze, řeholníky a laiky – otevřenost pro misijní spolupráci

Papežská misijní díla vás zvou na

Misijní putování

s živým
radostným růžencem

Vydejte se
i se svými blízkými
na oblíbené místo
společně s

PAULINE
JARICOT

1799 - 1862

která vás provede
růžencovými
tajemstvími.

Náměty ke kontemplaci a misijním
poutním aktivitám stahujte na

missio.cz

